

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 43, 2018

Nummer 43, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:2105](#) 16-11-2018

Plano Plastics B.V./werknemer

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3107](#) 14-11-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:4182](#) 13-11-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:4662](#) 13-11-2018

werknemster/geïntimeerde

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:4630](#) 12-11-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3162](#) 16-10-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2284](#) 04-09-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1817](#) 22-05-2018

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5614](#) 16-11-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:4779](#) 15-11-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13447](#) 14-11-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:4883](#) 13-11-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:9962](#) 06-11-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:13571](#) 31-10-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9336](#) 24-10-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:9245](#) 17-10-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:4954](#) 28-09-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:5638](#) 26-09-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:9901](#) 29-06-2018

werknemer/werkgever

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Den Haag](#) 01-11-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Zijn bespaarde reiskosten werk-werkverkeer opkomend voordeel en wat zijn redelijke uitgangspunten ter vaststelling van rekenrente?](#)

J.G. Keizer

RECHTSPRAAK

Na een overval heeft eiser in de desbetreffende strafzaak als benadeelde partij immateriële schadevergoeding van € 2.750 gevorderd. De kantonrechter heeft dat bedrag volledig toegewezen. Eiser vordert in deze zaak een aanvullend bedrag als immateriële schadevergoeding van € 4.250. De kantonrechter oordeelt dat een benadeelde partij in een civiele procedure niet een hogere smartengeldvergoeding kan vorderen nadat het in het strafproces gevorderde bedrag geheel is toegewezen.

In 2012 is eiser overvallen in zijn slijterij. Gedaagden zijn hiervoor veroordeeld. In het strafproces had eiser zich gevoegd als benadeelde partij. Zijn vordering van € 2.750 ter vergoeding van immateriële schade is volledig toegewezen. In deze zaak maakt eiser aanspraak op een aanvullende immateriële schadevergoeding van € 4.250. Hij legt aan deze vordering ten grondslag dat de vordering ingediend als benadeelde partij per definitie een voorwaardelijk karakter heeft.

De kantonrechter oordeelt dat uit de wettekst, uit de toelichting daarbij en uit de commentaren niet kan worden afgeleid dat iedere vordering van een benadeelde partij in het strafproces als een voorwaardelijke vordering moet worden gezien, dan wel als een voorschot op de totale schade. In artikel 51g Sv wordt slechts de wijze waarop een benadeelde zich kan voegen in het strafproces geregeld. Uit artikel 361 Sv volgt dat, indien de strafrechter oordeelt dat de vordering of een deel daarvan een onevenredige belasting legt op het strafproces, de benadeelde in zijn vordering of een deel daarvan niet-ontvankelijk wordt verklaard. Indien dat gebeurt, betekent dat dat de benadeelde het niet-ontvankelijk verklaarde deel van zijn vordering aan de burgerlijke rechter mag voorleggen. De conclusie luidt dat eiser niet gerechtigd is een vordering tot betaling van een hogere vergoeding voor immateriële schade in te dienen dan hij onvoorwaardelijk als benadeelde partij heeft gedaan. Een dergelijke vordering past niet in het systeem dat in het Wetboek van strafvordering is neergelegd, waar het voorleggen ervan slechts aan de burgerlijke rechter is voorbehouden voor het gedeelte waarin de benadeelde niet-ontvankelijk is verklaard. Ten aanzien van de immateriële schade

is daarvan geen sprake.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5638

Zaaknummer: 6570941 UC EXPL 18-285

Rechters: D.M.H. Rademakers en D.C. van den Heuvel

Wetsartikelen: 51g Sv en 361 Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeelde heeft zich schuldig gemaakt aan het verwerven en het in het bezit hebben van ruim 1700 bestanden met kinderpornografisch materiaal. Ook heeft hij zich schuldig gemaakt aan het plegen van ontuchtige handelingen met het, toen, 9-jarige slachtoffer. Toewijzing van € 3.500 aan immateriële schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:5614

Zaaknummer: 16/705211-17 (P)

Rechters: S.M. van Lieshout, A.C. van den Boogaard en A. Blanke

Advocaten: X.B. Sijmons en M.J. Lamers

Wetsartikelen: 244 Sr

RECHTSPRAAK

Plano Plastics B.V./werknemer

In dit specifieke geval kon van werkgeefster worden verlangd dat zij werknemer schriftelijk in kennis had gesteld van disfunctioneren. Verstoorde arbeidsrelatie. Recht op contractuele beëindigingsvergoeding. Artikel 81 Wet RO.

Feiten

Werknemer is met ingang van 1 november 2014 in dienst op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd in de functie van allround accountmanager. De kantonrechter heeft de arbeidsovereenkomst ontbonden wegens disfunctioneren. In hoger beroep heeft het hof geoordeeld dat Plano niet heeft voldaan aan haar plicht tot – in genoemde omstandigheden schriftelijke – inkennisstelling als bedoeld in artikel 7:669 lid 3 aanhef en sub d BW. Het hof is van oordeel dat een redelijke grond ontbreekt, maar een ontbinding van de arbeidsovereenkomst uiteindelijk onvermijdelijk was en heeft aan werknemer een billijke vergoeding toegekend van € 35.000 bruto. Plano stelt in cassatie een drietal thema's aan de orde. In de eerste plaats betoogt Plano dat het hof in het kader van het beroep op de d-grond (art. 7:669 lid 3 sub d BW) ten onrechte heeft geoordeeld dat zij werknemer schriftelijk in kennis had moeten stellen van zijn disfunctioneren. In de tweede plaats heeft het hof volgens Plano ten onrechte beslist dat geen sprake is van een verstoorde arbeidsverhouding als bedoeld in artikel 7:669 lid 3 onder g BW. Ten slotte heeft het hof volgens Plano ten onrechte geoordeeld dat werknemer aanspraak kan maken op een contractuele beëindigingsvergoeding.

Conclusie A-G Hartlief

Onderdeel 1

Het hof heeft het wettelijk systeem niet miskend en ook anderszins geen blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en zijn oordeel, dat in de gegeven specifieke omstandigheden van het geval van Plano kon worden verlangd dat zij meer deed dan werknemer mondeling aanspreken, kan wat mij betreft een begrijpelijkheidstoets doorstaan. Het hof heeft daartoe

naar een groot aantal omstandigheden verwezen, waaronder de omstandigheid dat de (door Plano gestelde) mondelinge waarschuwingen geen effect leken te sorteren.

Onderdeel 2

De motivering van het hof dat uit de stellingen van Plano niet blijkt dat zij ook maar iets heeft ondernomen om de problemen tussen de twee werknemers op te lossen, kan een begrijpelijkheidstoets doorstaan. Uit de toelichting van Plano op de klacht komt niet naar voren of Plano werkelijk aan een oplossing heeft gewerkt en waaruit deze dan zou bestaan en evenmin of zij eventuele andere inspanningen heeft gedaan.

Onderdeel 3

Bij de stand van zaken waarvan het hof moest uitgaan – het beroep van Plano op de d-grond en dat op de g-grond waren beide niet succesvol – is de uitkomst waartoe het hof op het punt van de contractuele beëindigingsvergoeding is gekomen, alleszins begrijpelijk. Van een aan werknemer te wijten beëindiging is helemaal geen sprake, zodat werknemer recht heeft op de contractuele beëindigingsvergoeding. De conclusie strekt tot verwerping van het principale cassatieberoep.

Oordeel Hoge Raad

De in het middel aangevoerde klachten kunnen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 Wet RO, geen nadere motivering nu de klachten niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-11-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:2105

Zaaknummer: 18/00118

Rechters: E.J. Numann, G. Snijders, T.H. den Tanja-van Broek, M.J. Kroeze en H.M. Wattendorff

Advocaten: K. Teuben en S. Kousedghi

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub d BW, 7:669 lid 3 sub g BW en 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Familierecht. Illegale adoptie van een zoon door de juridische ouders. Toewijzing van € 13.200 immateriële schadevergoeding aan adoptiezoon wegens het geestelijk letsel dat hij heeft opgelopen door het achterhouden van informatie over zijn biologische ouders en afkomst door zijn juridische ouders. Juridische maatstaf voor de beoordeling van de verplichting om informatie te verstrekken wordt mede bepaald door het illegale karakter van de adoptie, aldus het hof.

De adoptiezoon is niet het biologische kind van de juridische ouders. Hij is geboren in São Paulo, Brazilië. De vader van de juridische moeder heeft de juridische ouders in contact gebracht met een bemiddelaar, een oud-collega van de juridische grootvader, die op dat moment werkzaam was te São Paulo. Het doel van de juridische ouders was om op een snelle wijze buiten de officiële kanalen om een kind te kunnen adopteren, omdat een adoptie via de officiële weg te lang zou gaan duren. Zij adopteerden de zoon daarom illegaal en gaven hem aan als hun biologische kind. Vanaf 2001 is de adoptiezoon geïnteresseerd geraakt in zijn herkomst. De adoptiezoon is een zoektocht gestart naar zijn biologische ouders. De juridische ouders hebben onjuiste en selectieve informatie verstrekt voor deze zoektocht.

De adoptiezoon vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat zijn juridische ouders onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld door het handelen in strijd met de op hen rustende informatieverplichting, hen te veroordelen tot het betalen van € 15.600 ter vergoeding van immateriële schade c.q. een door het hof in goede justitie te bepalen bedrag, en € 25.223 ter vergoeding van zijn materiële schade, bestaande uit verschillende kosten voor de zoektocht naar zijn biologische ouders.

Het hof beantwoordt ten eerste de vraag of de ouders in hun verplichting tot informatieverstrekking tekort zijn geschoten. Het hof is van oordeel dat in de onderhavige situatie een zware informatieverplichting op de juridische ouders rust, in aanmerking genomen het volgende. Omdat het om een illegale adoptie ging, rustte op de juridische ouders een verplichting om uit eigen beweging alle informatie te verstrekken die hen bekend was, ook informatie die de adoptiezoon mogelijk nodig kon hebben om meer over de

omstandigheden rond zijn geboorte en adoptie te weten te komen. Dat de juridische ouders mogelijk zelf niet bij een illegaal adoptienetwerk waren betrokken, en/of zij zelf niet hebben hoeven betalen voor de adoptie van de adoptiezoon, maakt nog niet dat de informatie waarover zij beschikten, voor de adoptiezoon niet waardevol zou zijn, om zijn geboorte en adoptie in een kader te kunnen plaatsen. Juist door de omstandigheid dat de adoptie niet via de legale weg heeft plaatsgevonden, is het begrijpelijk en voorstelbaar dat de zoektocht zich niet alleen heeft beperkt tot het achterhalen van de biologische ouders/de biologische moeder, maar dat het kind, dat het aangaat, dan ook precies wil weten hoe de overdracht aan de juridische ouders heeft plaatsgevonden en wie daarbij waren betrokken. Dit is een aspect dat van belang is voor de ontwikkeling en identiteitsvorming. Het bewandelen van de illegale weg door de juridische ouders heeft meer vragen opgeroepen dan puur naar de identiteit van zijn biologische moeder. Deze informatie had uit eigen beweging verstrekt moeten worden door de ouders. De ouders hebben onrechtmatig jegens de adoptiezoon gehandeld door informatie achter te houden dan wel deze niet uit eigen beweging te verstrekken. De materiële schadevergoeding wordt grotendeels door het hof afgewezen.

Over de immateriële schade oordeelt het hof als volgt. Ingevolge het bepaalde in artikel 6:106 lid 1 sub b BW heeft de benadeelde recht op een naar billijkheid vast te stellen vergoeding, onder meer indien hij/zij op andere wijze in zijn persoon is aangetast. De partij die zich op aantasting van de persoon beroept, zal voldoende concrete gegevens moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval een psychische beschadiging is ontstaan waartoe nodig is dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel is of had kunnen zijn vastgesteld. Voor de toewijsbaarheid van een hierop gerichte vordering is uitgangspunt dat de benadeelde geestelijk letsel heeft opgelopen. De adoptiezoon heeft onderbouwd dat hij geestelijk letsel heeft opgelopen. Dit blijkt uit de psychologische behandelingen die hij heeft ondergaan. Hij maakt daarom aanspraak op schadevergoeding. Over de omvang van de vergoeding overweegt het hof dat een aantal omstandigheden van belang zijn. Partijen staan in een familierelatie tot elkaar. Lange tijd hebben zij ook als gezin met elkaar geleefd. De adoptiezoon is opgevoed door de juridische ouders. Anderzijds zijn die gezinsbanden ontstaan door de illegale adoptie die bij kennisname hiervan voor de adoptiezoon een enorme schok teweeg heeft gebracht. Vervolgens heeft het ten minste tien jaren geduurd voordat het de adoptiezoon enigszins duidelijk werd dat de juridische ouders informatie voor hem achterhielden en zijn vragen niet juist of niet volledig hebben beantwoord. De adoptiezoon heeft lange tijd gekampt met de psychische gevolgen die dit voor hem teweeg heeft gebracht en heeft zich daarvoor onder psychologische behandeling moeten stellen. Het hof acht een bedrag van € 13.200 redelijk, bestaande uit € 60 per maand voor de lange procedure en € 100 per maand voor het psychische lijden, te rekenen vanaf het jaar waarin de zoon met psychische problemen te maken kreeg.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3107

Zaaknummer: 200.227.209/01

Rechters: E.A. Mink, J.M. van Baardewijk en J. Zwagemaker

Advocaten: L.M. Komp en K. Zeylmaker

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Man die hulp wil verlenen aan verongelukte vrachtwagenchauffeur valt tussen twee brugdelen vijftien meter naar beneden in de Lek en komt te overlijden. Achmea, die toentertijd de schade op grond van zaakwaarneming heeft vergoed aan de nabestaanden van de man, spreekt in deze procedure de Staat aan voor het door haar vergoede bedrag. Op het moment van het ongeval waren er onderhoudswerkzaamheden aan de brug, waardoor er geen roosters tussen de brugdelen zaten. De rechtbank toetst aan de Kelderluik-criteria en komt tot de conclusie dat de Staat niet de zorgplicht van een goed wegbeheerder in acht heeft genomen en daarom onrechtmatig heeft gehandeld. Er is geen sprake van eigen schuld. De vordering van Achmea wordt toegewezen.

In 2005 heeft er een fataal verkeersongeval plaatsgevonden op de A27. De bestuurder van een trekker reed de brug over de Lek op. Door de sneeuwval was het wegdek glad en begon de trekker naar links te bewegen. De bestuurder kreeg het voertuig niet onder controle. Hij botste tegen de middenvangrail en kwam midden op de brug tot stilstand. De trekker hing door de vangrail tussen twee brugdelen in. Vervolgens stopte een ander busje bij de vrachtwagen om hulp te verlenen. De bestuurder van het busje wilde van de ene brughelft naar de andere brughelft. Hij is daarbij in het gat tussen de brugdelen gevallen en in het water terechtgekomen. Weken na het ongeval is hij dood in het water aangetroffen. Normaal gesproken zaten er roosters tussen de brugdelen. In verband met onderhoudswerkzaamheden waren de roosters tussen de brugdelen weggehaald. Er was een veiligheidsleuning van één meter hoogte (gemeten vanaf de rijweg) geplaatst en er waren oversteekplaatsen aangebracht. Indien men de geleiderails volgde, werd men naar de oversteekplaatsen geleid. Er stonden geen waarschuwingsborden dat de roosters weg waren. Het slachtoffer laat een partner en vier kinderen na.

De nabestaanden hebben de Staat aansprakelijk gesteld voor de schade die zij lijden door het

overlijden. Zij stelden zich daarbij op het standpunt dat de Staat een gevaarlijke situatie in het leven heeft geroepen en deze heeft laten voortbestaan. De verongelukte vrachtwagen was destijds verzekerd bij Achmea. Achmea heeft op grond van zaakwaarneming de schade die de nabestaanden hebben geleden vergoed. Achmea heeft aan de gezamenlijke erven een bedrag van € 100.000 uitgekeerd, plus een bedrag van € 44.455,46 ten titel van buitengerechtelijke kosten.

In deze procedure vordert Achmea dat de Staat dit gehele bedrag aan Achmea betaalt. Zij legt daaraan ten grondslag dat de roosters tussen beide brugdelen in verband met de onderhoudswerkzaamheden aan de brug tijdelijk waren verwijderd, hetgeen een gevaarlijke situatie opleverde. Voor deze gevaarlijke situatie was niet gewaarschuwd, terwijl er evenmin een afdoende beveiliging was aangebracht zoals een hoog hekwerk, dat de val het slachtoffer had kunnen voorkomen. Achmea stelt zich op het standpunt dat gelet hierop in het licht van de zogeheten '*Kelderluik-criteria*' de weg niet voldeed aan de eisen die daaraan mogen worden gesteld en dus gebrekkig was als bedoeld in artikel 6:174 BW. De Staat is gelet daarop gehouden de door de nabestaanden geleden schade te vergoeden.

De rechtbank overweegt dat een wegbeheerder zowel aansprakelijk kan worden gehouden op grond van artikel 6:174 BW als op grond van artikel 6:162 BW. In beide gevallen moet worden getoetst aan de *Kelderluik-criteria*. In deze casus is artikel 6:174 BW niet van toepassing wegens artikel 6:197 lid 2 en lid 3 BW. Met het weghalen van de roosters is voor overstekende voetgangers een gevaar in het leven geroepen dat zij tussen de brugdelen door in het water kunnen vallen. De vraag is of de aangebrachte veiligheidsleuning in combinatie met de oversteekplaatsen daartegen een afdoende bescherming biedt, hetgeen de Staat stelt en Achmea betwist. De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is. Een val naar beneden tussen de brugdelen door in het 15,2 meter lager gelegen water is gelet op het hoogteverschil potentieel dodelijk. De door het ontbreken van de roosters ontstane open ruimte tussen de twee brugdelen vormt dus een gevaar waarvan de gevolgen buitengewoon ernstig kunnen zijn. Gelet op de ernst van de gevolgen acht de rechtbank een veiligheidsleuning van slechts één meter hoog die bovendien bestaat uit losse palen verbonden door een bovenpaal en waar dus vrij eenvoudig onderdoor gestapt of overheen geklommen kan worden onvoldoende als beveiligingsmaatregel tegen dit gevaar in een situatie als de onderhavige, waarin niet is gewaarschuwd en het donker was. De Staat heeft onrechtmatig gehandeld omdat zij niet heeft voldaan aan haar verplichtingen als zorgvuldig wegbeheerder. Het beroep op eigen schuld wordt verworpen. De vordering wordt volledig toegewezen, alleen wordt er zo'n € 500 van de buitengerechtelijke kosten afgetrokken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13447

Zaaknummer: C/09/546588 / HA ZA 18-88

Rechters: B. Meijer

Advocaten: J. Schep en J. Hu

Wetsartikelen: 6:162 BW, 6:174 BW en 6:200 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het medeplegen van brandstichting. Veroordeelden hebben een baksteen door het raam van de woning van benadeelde gegooid en vervolgens met benzine brand gesticht in de woning. De rechtbank wijst het gevorderde bedrag van € 3.000 immateriële schadevergoeding aan de benadeelde partij toe, omdat zij dat bedrag billijk acht.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:4883

Zaaknummer: 05/880938-18

Rechters: C. van Linschoten, I.D. Jacobs en S. Boot

Advocaten: J.W. Schouten

Wetsartikelen: 157 Sr

RECHTSPRAAK

werkneemster/geïntimeerde

Werkneemster stelt werkgever aansprakelijk voor burn-out klachten. Het hof volgt werkneemster niet in haar grieven. Het hof bekrachtigt het vonnis van de kantonrechter.

Feiten

Werkneemster is in augustus 1971 in dienst getreden bij (een rechtsvoorgangster van) geïntimeerde. Werkneemster is in september 2010 arbeidsongeschikt uitgevallen. Met toestemming van het UWV is de arbeidsovereenkomst met werkneemster per 1 september 2015 opgezegd. Werkneemster stelt geïntimeerde aansprakelijk voor haar arbeidsongeschiktheid. In eerste aanleg heeft werkneemster de kantonrechter verzocht om geïntimeerde te veroordelen tot betaling van € 223.551,27, omdat geïntimeerde zou hebben nagelaten om zodanige maatregelen te treffen en aanwijzingen te verstrekken als redelijkerwijs nodig was om te voorkomen dat werkneemster in de uitoefening van haar werkzaamheden schade zou leiden. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen, omdat voor de stelling dat de burn-outklachten door werkomstandigheden bij geïntimeerde zijn veroorzaakt onvoldoende steun is. Werkneemster heeft hoger beroep ingesteld en geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden vonnis en toewijzing van haar vordering. Aan haar vordering legt werkneemster ten grondslag dat zij een ernstig burn-outsyndroom heeft opgelopen als gevolg van het feit dat geïntimeerde – volgens haar – tekort is geschoten in de zorgplicht.

Oordeel

Volgens werkneemster bestonden haar werkzaamheden voornamelijk uit microscopie, hetgeen volgens haar belastend is omdat er langdurig met grote concentratie moet worden gewerkt en het werk plaatsvindt op een drukke werkplek. Het hof oordeelt dat deze twee omstandigheden, op zichzelf beschouwd, niet te kwalificeren zijn als voor de gezondheid gevaarlijke omstandigheden. De stellingen van werkneemster dat zij in eerdere functioneringsgesprekken heeft gevraagd om meer afwisseling in haar werk, en dat er een te hoge werkdruk zou zijn, komt niet in rechte vast te staan. Het hof concludeert dan ook dat

werkneemster onvoldoende heeft onderbouwd dat geïntimeerde haar heeft blootgesteld aan voor de gezondheid gevaarlijke werkomstandigheden. Werkneemster verwijt geïntimeerde daarnaast dat deze in strijd heeft gehandeld met de Arbowet, door haar niet in de gelegenheid te stellen om periodiek onderzoek te laten verrichten. Werkneemster meent dat de omkeringsregel van toepassing is. Het hof stelt vast dat bij het opstellen van het plan van aanpak het betreffende onderzoek heeft plaatsgevonden. Het had op de weg van werkneemster gelegen om aan te geven wanneer een hernieuwd onderzoek had moeten plaatsvinden, om de schending te kunnen onderbouwen. Nu zij dit heeft nagelaten komt de schending niet in rechte vast te staan. Verder stelt werkneemster dat geïntimeerde haar te snel weer op arbeidstherapeutische basis heeft laten werken met als gevolg dat zij langdurig volledig arbeidsongeschikt is geworden. Het oordeel van de bedrijfsarts was volgens werkneemster onjuist en geïntimeerde is hiervoor aansprakelijk. Het hof oordeelt dat de feiten en omstandigheden geenszins wijzen op een fout aan de zijde van de bedrijfsarts. Werkneemster heeft onvoldoende gesteld, althans onvoldoende onderbouwd dat een redelijk handelend en redelijk bekwaam vakgenoot (bedrijfsarts) onder de gegeven omstandigheden niet hetzelfde advies had gegeven. Het hof bekrachtigt het vonnis van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:4662

Zaaknummer: 200.213.898_01

Rechters: M.A. Wabeke, J.M.H. Schoenmakers en A.L. Bervoets

Advocaten: H. Weinans en D. den Heeten

Wetsartikelen: 18 Arbeidsomstandighedenwet, 7:658 BW en 6:171 BW

RECHTSPRAAK

Strafrechtzaak die in de media bekend is komen te staan als de Wraakvader-zaak. Veroordeelde wilde de vermeende aanrander van zijn dochter aanpakken en heeft hem aangevallen met een schep. Daarbij heeft hij verwondingen aan de armen en het hoofd van slachtoffer veroorzaakt. Veroordeling voor poging tot doodslag. Het slachtoffer heeft € 15.000 immateriële schadevergoeding gevorderd. Het hof wijst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid het verzoek om immateriële schadevergoeding toe tot een bedrag van € 3.000.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:4630

Zaaknummer: 20-001568-17

Rechters: K. van der Meijde, K. van Dijk en M.J. Grapperhaus

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeelde heeft een brigadier van de politie, die op dat moment met noodsurveillance was belast, zwaar mishandeld door met een harde vuistslag het jukbeen van de brigadier te verbrijzelen. Er is een operatie onder narcose nodig geweest om met een titaniumplaatje het jukbeen te repositioneren en vast te zetten. De linkerbovenkaak is gevoelloos geworden en het is nog niet zeker of het gevoel terug zal keren. De brigadier is arbeidsongeschikt geweest. Toewijzing van € 1.750 immateriële schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 06-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:9962

Zaaknummer: 15/140780-18

Rechters: G. Drenth, P.H.B. Littooy en H. Brouwer

Advocaten: E.G.S. Roethof

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Werkgever Holland Casino wordt aansprakelijk gesteld door een werknemer die stelt dat door de repeterende bewegingen die zij bij de uitoefening van haar werkzaamheden heeft moet maken, zij letsel aan haar rechterarm heeft opgelopen (het RSI-syndroom), waardoor zij arbeidsongeschikt is geraakt. Aan de kantonrechter wordt de vraag voorgelegd of de werknemer het causaal verband tussen de werkzaamheden en het letsel voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Met het oog op de opgemaakte deskundigenrapporten oordeelt de kantonrechter dat het causaal verband is vastgesteld en ze verwijst de zaak voor verdere behandeling naar de rechtbank.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 01-11-2018

Zaaknummer: 4861269/ RL EXPL 16-6450

RECHTSPRAAK

De berichtgeving van DSW c.s. (zorgverzekeraar) aan verwijzers over de vermeend gebrekkige kwaliteit van de door Kliniek Naaldwijk verleende zorg in 2011 is jegens Kliniek Naaldwijk aan te merken als een onrechtmatige daad. De daardoor ontstane schade, waarvan meer dan aannemelijk is dat deze substantieel hoger is dan het betaalde voorschot, dient door DSW c.s. aan Kliniek Naaldwijk te worden vergoed. Een bedrag van € 40.000 is door de voorzieningenrechter als voorschot toegekend en dient verrekend te worden met het bedrag dat in de schadestaatprocedure zal worden vastgesteld.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9336

Zaaknummer: C/10/511948 / HA ZA 16-1004

Rechters: P.C. Santema, A. Boer en prof. mr. A.C. Hendriks

Advocaten: A.N.L. de Hoogh en T. van der Valk

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het onttrekken van een minderjarige aan het ouderlijk gezag, het verleiden tot ontuchtige handelingen en het bezitten van kinderpornografie. Het slachtoffer is een kwetsbaar meisje van 16 jaar met PDD-NOS. Veroordeelde onderhield mailcontact met het meisje, dat weg wilde lopen van haar ouders, regelde een taxi voor het meisje naar zijn woning en verleende voor een week onderdak. Door het leeftijdsverschil had veroordeelde overwicht en kreeg hij het slachtoffer zover dat zij seksuele handelingen met hem wilde plegen. Van deze handelingen heeft veroordeelde foto's gemaakt. De moeder van het slachtoffer vordert namens haar € 15.000 aan immateriële schadevergoeding, maar de rechtbank verwijst de vordering naar de civiele rechter. Omdat het meisje voor het voorval al psychische problemen had, is niet goed in te schatten welke schade bij haar is ontstaan door toedoen van veroordeelde.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:9245

Zaaknummer: 10/691059-18, 16/661211-14 TUL

Rechters: M.V. Scheffers, I.M.A. Hinfelaar en T.M. Riemens

Advocaten: O. Hetterscheidt

Wetsartikelen: 240b Sr, 248a Sr en 279 Sr

RECHTSPRAAK

Appellant stelt dat de Staat jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld doordat de directeur van de penitentiare inrichting (waar appellant voor die tijd heeft gezeten) niet de terugbelverzoeken van de reclassering aan appellant heeft doorgegeven. Appellant stelt dat het gevolg hiervan is dat zijn voorwaardelijke invrijheidstelling (VI) definitief achterwege is gelaten. Appellant vordert € 91.280 schadevergoeding. In eerste aanleg is vastgesteld dat de Staat onrechtmatig heeft gehandeld. In hoger beroep staat de vraag centraal of er een causaal verband bestand tussen het nalaten en het achterwege blijven van de VI. Het hof oordeelt dat het causaal verband niet vast is komen te staan. Gebleken is dat de beslissing van de strafrechter niet uitsluitend is gebaseerd op het niet-reageren van appellant, maar voor een deel wel. Appellant heeft echter niet voldoende onderbouwd hoe de situatie wezenlijk zou zijn veranderd bij het doorgeven van de terugbelverzoeken.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-10-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3162

Zaaknummer: 200.227.430/01

Rechters: E.M. Dousma-Valk, H.J.M. Burg en H.C. Grootveld

Advocaten: J.C. Reisinger en C.M. Bitter

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Werknemer stelt dat hij tijdens het werk een leiding op zijn arm heeft gekregen waardoor zijn pols is gekneusd. Voldoende aannemelijk dat werknemer een ongeval is overkomen tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden, hoewel niemand het ongeval heeft zien gebeuren. Instructies door de werkgever waren onvoldoende toegespitst op de aard van het ongeval. Vordering van de werknemer om werkgever te veroordelen tot het vergoeden van de door het ongeval geleden schade en werkgever te veroordelen om een voorschot op de schade te betalen van € 25.000 wordt toegewezen tot een bedrag van € 15.000.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2284

Zaaknummer: 200.204.616/01

Rechters: M.D. Ruizeveld, P.M. Verbeek en A.R. Houweling

Advocaten: L.J. van Rooijen en M.E. Franke

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Huurder wordt door twee andere huursters uit de flat beschuldigd van aanranding. De verhuurder heeft als reactie op de meldingen van de huursters een gesprek gevoerd met de huurder, vergezeld door medewerkers van verhuurder en twee politieagenten. Enige weken na dit gesprek ontruimt huurder het gehuurde. Huurder vordert schadevergoeding van verhuurder omdat deze ten onrechte heeft gedreigd met het doen van aangifte, een ontruimingsprocedure en het einde van zijn carrière en hem aldus heeft gedwongen het gehuurde te ontruimen. Het hof oordeelt dat het voorhouden van de consequenties van de keuze om eventueel in de flat te blijven, niet onrechtmatig is. Dat huurder zich in de gegeven omstandigheden gedwongen heeft gevoeld te vertrekken, betekent niet dat hem de keuze om in de studentenflat te blijven wonen is onthouden. Ook in hoger beroep is niet gebleken dat verhuurder eenzijdig de toegang tot de flat heeft ontzegd. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 22-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:1817

Zaaknummer: 200.215.930/01

Rechters: E.K. van Veldhuijzen Zanten, J.E. Molenaar en C. Uriot

Advocaten: D.A. van Poorten en R. Bagasrawalla

Wetsartikelen: 6:162 BW

ANNOTATIE

Zijn bespaarde reiskosten werk-werkverkeer opkomend voordeel en wat zijn redelijke uitgangspunten ter vaststelling van rekenrente?

J.G. Keizer

Als gevolg van een arbeidsongeval loopt de benadeelde ernstig letsel op, bestaande uit onder andere een onderbeenamputatie en oogheeskundig letsel. Hij raakt daardoor volledig en blijvend arbeidsongeschikt. Partijen twisten over een tweetal aspecten die voor de begroting van de arbeidsvermogensschade relevant zijn, en leggen (over en weer) de volgende twee vragen aan de kantonrechter voor:

- 1. Zijn de reiskosten die de benadeelde als gevolg van zijn arbeidsongeschiktheid in verband met werk-werkverkeer niet meer hoeft te maken, als opkomend voordeel te beschouwen en mogen die in mindering worden gebracht op de arbeidsvermogensschade?*
- 2. Van welke rekenrente moet worden uitgegaan om de in de toekomst te lijden arbeidsvermogensschade te begroten?*

Deze twee vragen staat centraal in de annotatie bij de hier voorliggende uitspraak (Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Groningen 28 augustus 2018 (ongepubliceerd)) en zullen hieronder worden besproken.

1. Voordeelstoerekening

In de in deze annotatie centraal staande zaak, bestaat het opkomend voordeel volgens de aansprakelijke partij daaruit dat de benadeelde in de situatie zonder ongeval met zijn eigen auto bij het uitvoeren van zijn arbeid van klus naar klus moest rijden, en dat de daadwerkelijke reiskosten dan hoger zouden zijn geweest dan de fiscaal onbelaste kilometervergoeding die hij daarvoor van zijn werkgever zou hebben ontvangen. Het verschil tussen de werkelijke kosten en de door de werkgever vergoede kosten zou dan als opkomend voordeel in mindering moeten worden gebracht op de te vergoeden arbeidsvermogensschade. De benadeelde betoogt dat van een opkomend voordeel geen sprake is, omdat de werkgever

hem in de hypothetische situatie zonder ongeval een bedrijfsauto ter beschikking zou hebben gesteld om van klus naar klus te rijden. De kantonrechter acht dat aannemelijk (zodat van een opkomend voordeel al geen sprake is), en overweegt ten overvloede nog dat ook als ervan wordt uitgegaan dat de benadeelde geen bedrijfsauto tot zijn beschikking zou hebben gehad, nog steeds geen sprake is van opkomend voordeel, omdat de aansprakelijke partij bij de berekening van de werkelijke reiskosten zowel rekening houdt met de vaste als variabele autokosten, terwijl die vaste autokosten (o.a. wegenbelasting, verzekeringen) ook in de situatie na ongeval nog onverminderd optreden. Omdat de aansprakelijke partij niet aannemelijk kan maken dat de (veronderstelde) variabele autokosten (o.a. brandstof, reparatie en onderhoud) per kilometer hoger zouden zijn geweest dan de fiscaal onbelaste kilometervergoeding van € 0,19, acht de kantonrechter aldus onvoldoende bewezen dat werkelijk sprake is van een opkomend voordeel. Vanwege dit oordeel behoeft de vraag of het vervolgens redelijk was om het voordeel in mindering te mogen brengen op de omvang van de arbeidsvermogensschade niet meer beantwoord te worden. Stel nu dat de aansprakelijke partij wel aannemelijk zou hebben kunnen maken dat sprake was van een opkomend voordeel (bijvoorbeeld omdat de normale reiskosten voor woon-werkverkeer door de werkgever niet vergoed zouden worden), zou voordeelstoerekening dan redelijk zijn geweest? Ik meen van niet, en licht dat als volgt toe.

In zijn arrest van 8 juli 2016 (*NJ* 2017/262, m.nt. S.D. Lindenbergh & J.S. Kortmann (*Tennet/ABB*)) overwoog de Hoge Raad dat voor voordeelstoerekening vereist is dat tussen de normschending en het opgekomen voordeel een *conditio sine qua non*-verband bestaat en dat het met inachtneming van de in artikel 6:98 BW besloten maatstaf (toerekening naar redelijkheid) redelijk is om die voordelen in mindering te brengen op de schade. Door de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 6:98 BW spelen dus onder andere de aard van de aansprakelijkheid en ernst van het letsel een rol bij de vraag of voordeelstoerekening redelijk is (S.D. Lindenbergh, *GS Schadevergoeding*, art. 6:100 BW, aant. 2.3). Die rol is bij voordeelstoerekening spiegelbeeldig aan de vraag of bepaalde gevolgen nog aan de aansprakelijke partij kunnen worden toegerekend. Hoe ernstiger het letsel en de gevolgen daarvan, hoe redelijker het zal zijn om bepaalde gevolgen aan de aansprakelijke partij toe te rekenen (o.a. T. Hartlief, 'Een vak apart', *NJB* 2014/2108), en (spiegelbeeldig) hoe minder snel het redelijk zal zijn om bepaalde opkomende voordelen op de schade in mindering te brengen. Omdat in casu sprake is van ernstig letsel (onderbeenamputatie en oogletsel) met ernstige gevolgen (volledige en blijvende arbeidsongeschiktheid) en sprake is van schuldaansprakelijkheid (artikel 7:658 BW), zal voordeelstoerekening al snel onredelijk zijn. In zijn arrest van 1 oktober 2010 (*NJ* 2013/81 (*Verhaeg/Jenniskens*)) overwoog de Hoge Raad met verwijzing naar zijn eerdere arrest van 17 december 1976 (*NJ* 1977/351, m.nt. A.R. Bloembergen) bovendien dat per schadepost zal moeten worden gezien of een genoten

voordeel daarop in mindering kan worden gebracht, waardoor mijns inziens in beginsel van verrekening alleen dan sprake kan zijn, als het voordeel ertoe strekt dezelfde schade te vergoeden als die waarvan de benadeelde schade vordert (zie ook A.T. Bolt, 'Uitkeringen uit verzekering, wat doen we ermee? Een beschouwing naar aanleiding van HR 1 oktober 2010, LJN BM7808', AV&S 2011/8).

De benadeelde vordert in casu vergoeding van arbeidsvermogensschade, en geen (extra) reiskosten. De normaliter in verband met het werk te maken reiskosten zouden slechts van invloed zijn geweest op de bestedingsruimte die de benadeelde had gehad (dus wat hij van zijn inkomen uit arbeid kon besteden), maar niet op zijn arbeidsvermogen (waarmee hij dat inkomen verwierf), zodat voordeelstoerekening ook om die reden niet voor de hand zou hebben gelegen. Uit het arrest van de Hoge Raad van 1 februari 2002 (*NJ 2002/122*) volgt ten slotte dat alleen een daadwerkelijk genoten voordeel in mindering mag strekken (voor zover dat redelijk is) op de te vergoeden schade, en dat van voordeelstoerekening bij een fictief voordeel geen sprake kan zijn. Hieruit kan naar mijn mening worden afgeleid dat voordeelstoerekening in de zin van artikel 6:100 BW alleen dan aan de orde kan zijn als in de feitelijke situatie na ongeval daadwerkelijk sprake is van een opkomend en werkelijk genoten (ontvangen) voordeel. Bij een (mogelijke) besparing ten opzichte van de hypothetische situatie is van een werkelijk genoten voordeel in bovengenoemde zin mijns inziens dan ook geen sprake. Die mogelijke besparing ten opzichte van de hypothetische situatie kan wel een rol spelen bij de 'normale' begroting van de schadeomvang, waarbij immers (steeds) een vergelijking moet worden gemaakt tussen de feitelijke situatie na, en de hypothetische situatie zonder ongeval. Met voordeelstoerekening in de zin van artikel 6:100 BW heeft dat dan evenwel niets van doen. Vertaald naar onderhavige casus zouden de ten opzichte van de hypothetische situatie bespaarde reiskosten voor werk-werk- en woon-werkverkeer alleen mogen meewegen in de schadebegroting, als de benadeelde wegens een vervoersbeperking extra kosten (bijvoorbeeld taxi- of chauffeurskosten) moet maken om op zijn werk te verschijnen (de schade bestaat dan uit het verschil tussen de hogere kosten na ongeval, minus de reiskosten die hij ook zonder ongeval gemaakt zou hebben). Als evenwel (zoals in casu) geen werkelijke kosten in de situatie na ongeval worden gemaakt, dan gaat het dus ook niet aan om bespaarde hypothetische kosten in mindering te laten strekken op de uit te keren (overige) schade. In de casus die leidde tot het eerdergenoemde arrest van de Hoge Raad van 1 februari 2002 (*NJ 2002/122*) had de aansprakelijke partij betoogd dat de bespaarde vrijwillige uitgaven die de benadeelden in de hypothetische situatie zonder ongeval zouden hebben gemaakt op de schadevergoeding in mindering strekten. Het hof overwoog ten aanzien van dat standpunt:

'Het hof is met de rechtbank van oordeel dat een door het ongeval gedwongen besparing in

vrijwillige uitgaven zoals kosten voor vakanties, een luxe levensstijl e.d. niet ten goede behoeft te komen van degene die voor de gevolgen van het ongeval aansprakelijk is.'

Ook voor deze mogelijke besparingen geldt – zoals dat in casu ook ten aanzien van de bespaarde reiskosten geldt – dat ze alleen mogen worden meegenomen bij de 'gewone' schadebegroting als tegenover die besparingen werkelijke kosten worden gevorderd, zoals bijvoorbeeld de meerkosten die iemand door zijn handicap voor vakanties moet maken en waarbij de te vergoeden schade dan bestaat uit het verschil tussen de feitelijke (hogere) vakantiekosten en de kosten die iemand ook onder normale omstandigheden voor een vakantie zou hebben moeten maken.

2. Rekenrente

Partijen twisten ook over de vraag welke rekenrente moet worden gehanteerd om de in de toekomst te lijden schade te begroten. Bij de begroting van toekomstige of nog niet ingetreden schade (artikel 6:105 BW) wordt verondersteld dat het ontvangen van de schade in de vorm van een 'som ineens' een voordeel oplevert ten opzichte van de situatie waarbij de jaarschades steeds periodiek worden uitgekeerd. De gedachte daarbij is dat geld rendeert. De te hanteren rekenrente is dan het saldo van (verondersteld te behalen) rendement en inflatie. In de letselschadepraktijk was het lange tijd gebruikelijk om daarbij een rendementspercentage van 6 en een inflatiepercentage van 3 te hanteren, oftewel een rekenrente van 3%. (Te) kort gezegd is dan de veronderstelling dat de benadeelde met de schade-uitkering een vermogensaanwas van 3% kan realiseren. Door ontwikkelingen op de internationale kapitaalmarkt (teruglopende rendementen) wordt op deze uitgangspunten steeds meer kritiek geuit. Voor een overzicht daarvan – en mogelijke oplossingsrichting voor deze problematiek – verwijs ik naar een bijdrage die ik daarover in een ander tijdschrift recent schreef (J.G. Keizer, 'Waarborgen dat het slachtoffer zijn toekomstschade daadwerkelijk kan dragen', *L&S* 2018, nr. 3, p. 6 t/m 15). De kantonrechter toont zich niet doof voor de kritiek, en overweegt dat voor de kortere periode – waarmee wordt bedoeld op de periode die vijf jaar na de kapitalisatiedatum ligt – moet worden uitgegaan van een rekenrente van 1%. Voor de langere periode (dat wil zeggen de jaarschades die vanaf zes jaar na de kapitalisatiedatum optreden) mag wel worden uitgegaan van een rekenrente van 3%. De kantonrechter sluit in zijn oordeel aan bij de overwegingen uit het arrest van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 31 maart 2015 (ECLI:NL:GHARL:2015:2350). In dit arrest overwoog het hof dat voor de korte periode (voor de voor de langere periode te hanteren rekenrente bestond tussen partijen overeenstemming) van drie jaar moest worden aangeknoopt bij de rendementen die op een spaarrekening en eventueel een spaardeposito gehaald konden worden, waarbij het hof uitging van een percentage van 1,5. De inflatie voor de periode 2015 tot en met 2018 werd door het hof geschat op 0,5%, zodat het hof aldus een rekenrente van 1% redelijk achtte.

Anno 2018 blijkt dat de rentepercentages op spaarrekeningen en spaardeposito's zijn gedaald (tot 0,6%, zie bijvoorbeeld www.spaarrente.nl), terwijl de inflatie over de periode 2015 tot en met 2017 in werkelijkheid 0,8% heeft bedragen, en de laatste paar maanden van 2018 alweer boven de 2% ligt (bron: CBS statline). Als de kantonrechter de door het hof gekozen uitgangspunten aldus zou hebben geactualiseerd (maar daar is hij kennelijk door de benadeelde partij ook niet op gewezen), zou de kantonrechter aldus op een lagere (zelfs negatieve) rekenrente dan de redelijk geachte 1% zijn uitgekomen. De kantonrechter overweegt dat de ontwikkelingen ten aanzien van rendement en inflatie op de langere termijn zodanig ongewis zijn, dat niet wordt afgeweken van de normaal gebruikelijke rekenrente van 3%. Voor de bepaling van de mogelijk te behalen rendementen op de langere termijn wordt vaak aangeknoopt bij rendementen op defensieve beleggingsvormen, zoals bijvoorbeeld een (tienjarige) staatlening. Met het uitgekeerde bedrag moet de benadeelde immers ook in de verdere toekomst zijn jaarlijkse schade kunnen dragen, zodat niet van rendementen op risicovolle beleggingen (met grote kans dan inleg verloren gaat) mag worden uitgegaan. De gemiddelde inflatie over de afgelopen twintig jaar bedroeg 1,8%, en bedraagt inmiddels (oktober 2018) 2,1%. Om dan een veronderstelde vermogensaanwas van 3% te kunnen realiseren, zou dus een rendement van bijna 5% behaald moeten worden. De rendementen op tienjarige staatsleningen liggen de laatste twintig jaar evenwel steevast onder die 5% (de laatste jaren zelfs onder of rond de 2%), waarmee geïllustreerd is dat het voor de langere termijn aldus niet redelijk is om uit te gaan van een rekenrente van 3%. Ook bij de juistheid van de voor de langere termijn door de kantonrechter redelijk geachte rekenrente zijn dus wel vraagtekens te plaatsen. Daarbij past wel de belangrijke kanttekening dat het in de eerste plaats aan de (belangenbehartiger van de) benadeelde partij is om de rechter van de nodige (cijfermatige) onderbouwing en toelichting te voorzien, om (met succes) te bepleiten dat van een lagere rekenrente (dan 3 %) moet worden uitgegaan.

RECHTSPRAAK

Al zestien jaar bestaat er een slepend conflict tussen burger en gemeente met talloze bestuursrechtelijke procedures, waarin nu eens de burger en dan weer de gemeente gelijk krijgt. Centraal staat een bestemmingsplan. De burger vordert bij de civiele rechter een verklaring voor recht dat de gemeente onrechtmatig heeft gehandeld en aansprakelijk is voor zijn materiële en immateriële schade. De rechtbank verlangt in een tussenvonnis van de eiser dat hij de verklaring voor recht toespitst op bepaalde, door hem aan te wijzen, besluiten en dat hij reeds in deze aansprakelijkheidsprocedure zijn schade onderbouwt en concretiseert en ingaat op de causaliteit en het beroep van de gemeente op verjaring. Dat doet de eiser niet en daarop wijst de rechtbank alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 15-11-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:4779

Zaaknummer: C/05/304133 HA ZA 16-307

Rechters: N.W. Huijgen

Advocaten: Ch. Samkalden en B. Oudenaarden

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsrecht. Een filiaalmanager is op staande voet ontslagen omdat zij cosmetica uit de winkel heeft gestolen. De filiaalmanager vordert dat de beschikking van de kantonrechter wordt vernietigd, en primair dat de arbeidsovereenkomst wordt hersteld, secundair dat Watson wordt veroordeeld tot betaling van een billijke vergoeding van € 37.986,41, een transitievergoeding van € 17.383,89 en een vergoeding vanwege de onregelmatige opzegging van € 10.256,33. Omdat sprake is geweest van onrechtmatige toe-eigening door de filiaalmanager van eigendommen van Watson, is de beëindiging van de arbeidsovereenkomst het gevolg van ernstig verwijtbaar handelen en nalaten van de filiaalmanager. Dit heeft tot gevolg dat zij geen aanspraak heeft op de transitievergoeding. Zij heeft vanwege de rechtsgeldigheid van haar ontslag op staande voet ook geen aanspraak op een billijke vergoeding en evenmin op de gefixeerde schadeloosstelling. De kantonrechter heeft de daarop betrekking hebbende verzoeken dan ook terecht afgewezen, aldus het hof.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:4182

Zaaknummer: 200.236.347/01

Rechters: M.L.D. Akkaya, H.M.M. Steenberghe en F.J. Verbeek

Advocaten: H. den Besten en H. Dammingh

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

In de woning van eiseres heeft een brand plaatsgevonden. Eiseres stelt de producent van de cv-ketel die op dat moment in de woning werd gebruikt aansprakelijk op grond van artikel 6:162 BW, stellende dat uit de deskundigenrapporten is gebleken dat de brand is veroorzaakt door een gebrek in de cv-ketel. Eiseres vordert € 104.001,61 schadevergoeding voor de door haar geleden en te lijden materiële en immateriële schade. De materiële schade bestaat uit de kosten die niet door de verzekeraar zijn vergoed. De rechtbank komt tot de conclusie dat eiseres onvoldoende heeft gesteld dat de brand terug te voeren is op een gebrek in de cv-ketel en wijst daarom alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-10-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:13571

Zaaknummer: C/09/545905 / HA ZA 18-37

Rechters: A.M. Voorwinden

Advocaten: H. Lebbing, E.S. Oudshoorn en N.C. Ogg

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Burenruzie waarbij eiser de verweerders ervan beschuldigt dat zij geluidsoverlast veroorzaken, dat zij pesten en dat zij geruchten verspreiden dat eiser een pedoseksueel is. Ook bestaat er discussie over werkzaamheden aan de schoorsteen en dakgoten van de twee-onder-een-kapwoning. Eiser vordert naast verschillende verboden op bepaalde gedragingen een bedrag aan immateriële schadevergoeding van € 25.000. Hieraan legt eiser ten grondslag dat hij zich aangetast acht in zijn eer of goede naam doordat verweerders onjuiste en uiterst beschadigende beschuldigingen jegens hem hebben geuit, waarbij een verzwarende omstandigheid is dat zij deze beschuldigingen eerst langdurig achter de rug van eiser hebben verspreid in de wijk/leefomgeving. Eiser is op andere wijze in de persoon aangetast doordat hij lang en ernstig hinder van verweerders heeft ondervonden, bestaande uit de aantasting van het woongenot door de continue geluidsoverlast en de terreur/intimidaties en het besmeuren van de goede naam. De feiten waarop deze vordering is gebaseerd, zijn niet komen vast te staan. De vorderingen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:4954

Zaaknummer: 1.710.219

Rechters: K. Mans

Advocaten: K.O. de Jongh en M. Blok

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgever

De in diverse Whatsapp-berichten geuite bedreigingen van een koerier zijn van een zodanig ernstige aard dat van de werkgever niet langer gevergd kon worden de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Dringende reden voor ontslag op staande voet.

Feiten

Werknemer is op 1 september 2017 voor de duur van zes maanden in dienst getreden bij werkgever als koerier. Werkgever heeft werknemer op 17 december 2017 per Whatsapp-bericht op staande voet ontslagen. Het ontslag is bevestigd bij brief van 18 december 2017. In de brief staat voor zover van belang het volgende: *'De reden voor dit ontslag zijn, zoals wij u ook op 17 december 2017 hebben meegedeeld: Intimidatie van directie, chanteren van het bedrijf, het gebruiken van (soft)drugs vooraf en tijdens het werk, bedreigen van andere collega's en het bedreigen van de directeur/eigenaar van het bedrijf.'* Werknemer verzoekt de kantonrechter het ontslag op staande voet te vernietigen en werkgever te veroordelen tot doorbetaling van zijn loon vanaf 17 december 2017 te vermeerderen met het maximum van de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 Burgerlijk Wetboek (BW).

Oordeel

Naar het oordeel van de kantonrechter is het ontslag op staande voet rechtsgeldig. De kantonrechter is van oordeel dat de door werknemer in diverse Whatsapp-berichten geuite bedreigingen van een zodanig ernstige aard zijn dat van werkgever niet langer gevergd kon worden de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Werknemer heeft niet alleen zijn werkgever, maar ook een collega en een derde (medewerker van een leasemaatschappij) met geweld bedreigd en dat in zeer korte tijd. De kantonrechter is van oordeel dat de hoeveelheid, de omvang van de Whatsapp-berichten en de gebruikte bewoordingen in toenemende mate bedreigend en intimiderend waren en dat goed voorstelbaar is dat onder die omstandigheden geen persoonlijk gesprek meer heeft plaatsgevonden. Met name de berichten waarin gesproken wordt over *'I finfih You'* en *'That is your option if you don wana more probmem for your life'* en *'watch out believe me watch out'* zijn als een rechtstreekse bedreiging aan het adres

van werkgever op te vatten. Werkgever dient ook de veilige werkomgeving van zijn werknemer A en de medewerker van zijn leasemaatschappij in het oog te houden. Namens werknemer is aangevoerd dat werkgever weigerde het loon van november te betalen, hetgeen is betwist, en dat de berichten in die context moeten worden gezien. Dit betoog kan werknemer niet baten. Werkgever heeft nog aangevoerd dat de discussie ging over het feit dat werknemer halverwege de maand december al betaald wilde worden. Wat daarvan ook zij, een discussie over het moment van betalen van het loon kan niet als rechtvaardiging dienen voor de dreigende taal die uit de berichten spreekt. Nog daargelaten dat het geen rechtvaardiging is om dergelijke taal jegens anderen te uiten. Evenmin kan als rechtvaardiging dienen dat het volgens werknemer gebruikelijk is om op deze wijze te communiceren in de koerierswereld, hetgeen is betwist. Werknemer miskent daarmee ook de ernst van zijn eigen handelen. De aanhoudende dreigende taal, gericht tegen zijn werkgever, een collega en een derde leverde een dringende reden op voor werkgever om op 17 december 2017 de arbeidsovereenkomst per direct op te zeggen. Gelet op de korte tijdspanne tussen de berichten en het ontslag, is het ontslag ook onverwijld gegeven. Gezien de door werknemer gecreëerde omstandigheden kon werkgever afzien van hoor- en wederhoor. Nu hiervoor is geoordeeld dat geen sprake is van een opzegging in strijd met artikel 7:671 BW, bestaat er geen grond om toepassing te geven aan artikel 7:681 lid 1 BW. Het verzoek van werknemer om vernietiging van dat ontslag wordt dan ook afgewezen. Dat betekent dat er na 17 december 2017 geen loonbetalingsverplichting meer bestaat. De vordering van werknemer tot loonbetaling en de wettelijke verhoging zal daarom eveneens worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:9901

Zaaknummer: 6663866 \ AO VERZ 18-31

Rechters: L.M. de Vries

Advocaten: M.I. L'Ghdas

Wetsartikelen: 7:681 lid 1 BW, 7:671 BW, 7:677 BW, 7:678 BW en 7:625 BW